

oprettes paa Jord i offentlig Eje, men i Sommersamlingen 1920 blev der, som ærede Medlemmer vil erindre, indført en Tillægsbestemmelse, hvorefter det blev gjort muligt at sælge Tillægsparceller til alt bestaaende Brug, idet man fra alle Sider var enig om, at den allerbedste Udnyttelse, der kunde ske af de Arealer, man havde til Raadighed, opnaaede man dér, hvor man i Forvejen havde Bygningerne eller da en Del af Bygningerne og saa ved Udvidelse af Arealet kunde faa et virkelig selvstændigt Landbrug fremskaffet. Bestemmelsen herom gik ud paa, at saadanne private Smaabrug, der laa i Nærheden af de Arealer, der skulde udstykkes, kunde faa overladt Tillægsparceller, som da blev overdraget dem i Henhold til Lovens almindelige Bestemmelser. Men dette vilde sige, at en privat Ejer af et saadant mindre Brug, der fik overdraget Jord, som var i offentlig Eje, blev Besidder af to Slags Jord eller rettere Besidder under to forskellige Besiddelsesformer. Og hans Stilling blev saa meget mere indviklet, som Forholdet var det, at hvis han ogsaa i Henhold til denne Bestemmelse opnaaede Byggelaan, var hans Bygninger delt saaledes, at en Del af dem var prioriteret paa almindelig Maade, medens Staten havde ydet Byggelaan til en anden Del af dem.

Man maa anse dette for et højst uheldigt Forhold, og derfor foreslaas nu den Ændring, at Statens Jordlovsudvalg skal være bemyndiget til at sælge Jord til saadanne private Jordejere, der maatte være bosiddende i Nærheden, saaledes at det vil findes rimeligt, at de faar Adgang til at faa Tillægsparceller henlagt til deres Brug. Jeg maa anse det for meget ønskeligt, at en saadan Simplificering tilvejebringes. Overfor dem, der har en vis Antipati imod, at Jord, der en Gang er kommet i Statens Eje, nogen Sinde gaar ud af Statens Eje, vil jeg sige, at det Salg, der her finder Sted, betyder jo ikke nogen Formindskelse af det Jordareal, der er i Statens Eje, thi de Beløb, der indkommer — her er Tale om Jordens almindelige Handelsværdi —, vil blive anvendt til at købe Jord for andetsteds, saa at det samlede Areal ikke formindskes. For øvrigt kan jeg ikke tiltræde den Opfattelse, at fordi Jord en Gang har været i Statens Eje, maa den aldrig overgaa i privat Eje, lige saa lidt som jeg kan anerkende den Opfattelse, at naar Jord har været i privat Eje, maa den aldrig nogen Sinde gaa over i Statens Eje.

I § 2 er indført den Bestemmelse, at

den rentebærende Del af Byggelaanene skal forhøjes fra 6 000 Kr. til 8 000 Kr. Jeg tror, det er i allerhøjeste Grad paakrævet, at denne Forhøjelse finder Sted. Det er muligt, at det endnu ikke er nok, og at vi burde være gaaet højere op, men jeg mener nu, det er rigtigt, saaledes som Forholdene er i Øjeblikket, at fastsætte, at der for Effertiden skal forrentes 8 000 Kr. Vi ser Gang paa Gang, at de Brug, der er oprettet efter Loven af 4. Oktober 1919, er Genstand for Omsætning paa en saadan Maade, at der udbetales den, som afstaar Bruget, et Beløb paa flere Tusinde Kroner. Jeg hørte forleden Dag om et Tilfælde, hvor en saadan Bruger efter at have bortsolgt hele Besætningen afstod Ejendommen til en anden og fik 6 000 Kr. derfor. Nu kan man sige, at Staten kan skride ind og forhøje den rentepligtige Del af Laanet, men dette vil sandsynligvis medføre, at de paagældende ikke handler, men bliver siddende, selv om det maaske kunde være rigtigt, at der kom en ny og mere egnet Mand til. Men hvad enten Salg finder Sted eller ikke, viser den Omstændighed, at et saadant Brug kan sælges for et antageligt Antal Tusinde Kroner, at der er givet en Gave, og det har aldrig været Hensigten med Loven af 4. Oktober at oprette en Gaveinstitution. Det har været Hensigten at give Tilskud til Oprettelse af Brug, men ikke at give Gaver til den enkelte, og det er for at bøde paa dette Forhold, at den rentepligtige Del af Byggelaanet forhøjes fra 6 000 Kr. til 8 000 Kr. Der er ligeledes indført den Ændring, at Afragsfriheden, der hidtil har strakt sig over 3 Aar, for Fremtiden skal være 5 Aar for ogsaa at skabe Lighed i den Henseende.

I § 3 findes den Bestemmelse, at Valgret til Folketinget skal være en Betingelse for unge Mænds Adgang til at søge Laan, men der tilføjes nu, at de dog ikke skal opfylde Valgrets alderbetingelsen, men kun være fuldmyndige, idet det samme gør sig gældende her som ved den almindelige Husmandslov, at man selvfølgelig fra Administrationens Side kun undtagelsesvis vil bevilge Laan til unge Mænd under 25 Aar.

I § 4 indføres den Bestemmelse, at den obligatoriske Forsikring mod Stormskade bortfalder, idet man ikke skønner, der er Grund til, at den skal være obligatorisk. Det udelukker ikke, at de, der ønsker det, kan foretage en saadan Stormskadeforsikring.

Jeg har nu berørt de vigtigste af de Paragraffer, der er foreslaaet ændret, og